

Libby Page

Het zwembad

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Alex Page
mijn zusje, de zwemster*

1

Loop het metrostation van Brixton uit en je belandt in een carnaval van steeldrums, de witte ruis van het verkeer en die man op de hoek die tegen iedereen roept dat God van je houdt, zelfs tegen mensen van wie geen mens kan houden.

‘Tickets voor de Brixton Academy voor vanavond!’ roept een kaartjesverkoper bij de ingang van het station. ‘Kaartjes voor de Brixton Academy, inkoop en verkoop!’ Forenzen schudden hun hoofd tegen de proppers en predikers die flyers in hun tot vuisten gebalde handen willen stoppen. Je baant je een weg door de menigte en loopt langs de rastafari die wierook en vinyl verkoopt voor de Starbucks. Aan de overkant van de straat zit Morley’s, het zelfstandige warenhuis, dat daar al jaren gevestigd is. LOVE BRIXTON staat in gloeiend neonlicht te lezen in de etalage van de nabijgelegen TK Maxx.

Vandaag bloeien er lentebloemen in de emmers van de bloemenkraam: narcissen, tulpen en dikke pioenrozen. Achter de kraam staat een oude man met een donkergroen schort voor en met aarde onder zijn nagels en een gouden ketting om zijn nek. Wat voor weer het ook is, hij verkoopt zijn bossen ‘Het spijt me’ en ‘Ik hou van je’ voor een zacht prijsje. Bruin papier-tje eromheen, lintje erom, klaar.

Naast het station zit Electric Avenue: het krioelt er van de mensen bij de kraampjes, waar je alles kunt kopen, van groente tot telefoonopladers. Het ruikt er naar zoete meloenen en zilte vis. Die vis ligt op bedjes van ijs, dat in de loop van de dag verkleurt van wit naar roze, zodat je weet dat je nooit roze sneeuw moet eten.

Marktkooplui smijten elkaar hun lage prijsjes naar het hoofd alsof ze frisbees gooien. Vang hem snel en gooi hem terug.

‘Drie voor een tientje, drievooreentientje.’

‘Wat een koopje, drie voor een vijfje, DRIEVOOREENVIJFJE.’

‘Drie voor een vijfje? Hier vijf voor een vijfje!’

Een jonge moeder met een baby trekt een boodschappenkar achter zich aan over de markt en manoeuvreert die langs platgeslagen kartonnen dozen en op de grond gevallen bananenbladeren. Ze loopt langzaam, stopt hier en daar om groente te inspecteren, pakt ze op en draait ze om als een hondenfokker die een puppy onderzoekt. De uitverkoren exemplaren worden geruild voor muntgeld dat ze uit haar portemonnee vist. Een man neemt een foto van een kraam, zijn ogen gefixeerd op de kleuren van de waren zoals de cameralens van zijn telefoon die ziet. Dan loopt hij weg om een diepvriesmaaltijd te gaan halen bij Iceland.

Aan de andere kant van de straat loopt Kate snel in tegenovergestelde richting, op weg naar huis van haar baan als journaliste bij de *Brixton Chronicle*. Ze heeft geen tijd om naar groente te kijken. Of misschien weet ze gewoon niet waar ze naar zou moeten zoeken. Het mag dan lente zijn, Kate leeft onder een wolk. Die volgt haar waar ze maar gaat, en hoe ze ook haar best doet, ze kan er maar niet aan ontsnappen. Ze baant zich een weg door de mensenmassa en wil dolgraag naar huis, de deur achter zich dichttrekken, haar bed in. Als ze niet op het werk is, is dat bed de plek waar ze de meeste tijd doorbrengt. Op straat probeert ze de geluiden om zich heen buiten te sluiten, zich er niet door te laten overweldigen. Ze kijkt naar de grond en concentreert zich op de stoeptegels.

‘Pardon,’ zegt ze, en ze haalt zonder op te kijken een mollige oudere dame in.

‘Sorry,’ zegt Rosemary terwijl ze zich door Kate laat inhalen. Ze ziet de rug van de jonge vrouw van zich wegsnellen: een kleine vrouw met een halflange lichtbruine paardenstaart, die op de snelheid van haar passen heen en weer zwaait. Rosemary

glimlacht en denkt aan hoe het was om in haast te leven. Met haar zesentachtig jaar doet ze bijna niets meer snel. In plaats daarvan loopt ze langzaam met haar boodschappen van de markt naar haar appartement aan de rand van Brockwell Park. Ze gaat eenvoudig maar keurig gekleed in een broek, gemakkelijke schoenen en een regenjas, en draagt haar dunne, golvende haar uit haar gezicht met een haarklem. In de loop der jaren is haar lichaam zo veranderd dat ze het nauwelijks nog herkent, maar haar ogen zijn nog net als vroeger: felblauw en lachend, zelfs als haar mond niet meelacht.

Vandaag is het Rosemary's boodschappendag. Ze heeft een rondje langs al haar favoriete winkels en stalletjes gemaakt, Ellis van het fruit en de groenteman gedag gezegd, en haar wekelijkse lading eten ingeslagen. Ze is even het boekenantiquariaat van Frank en zijn vriend Jermaine binnengegaan. Met zijn drieën maakten ze een praatje, en Rosemary deelde hun vensterbank met de golden retriever Sprout en keek daarna op de planken of er iets nieuws voor haar bij zat, of iets wat ze vorige week misschien over het hoofd heeft gezien. Ze vindt het fijn om daar even te zijn om de muffe geur van honderden boeken in te ademen.

Na de boekenwinkel deelt ze altijd een stuk taart met haar vriendin Hope in hun favoriete koffiezaakje in Brixton Village, de overdekte markt achter Electric Avenue. Voor Rosemary en Hope is het nog steeds Granville Arcade, de oude markt en de enige plek waar Hope de Caribische etenswaren kon kopen die ze zo miste toen ze op haar twaalfde in Brixton kwam wonen. Inmiddels stikt het hier van de restaurantjes, winkeltjes en kraampjes. Ze kunnen er nog steeds niet goed aan wennen, maar zijn dol op de koffiezaak, waar de jonge barista precies weet wat ze willen hebben en al aan hun bestelling begint als ze hen door het raam ziet aankomen. En de taart is er heerlijk.

Zodra Rosemary de Village binnenstapt, komen de geuren van specerijen en het lawaai van mensen die aan de tafeltjes in de passages zitten te praten en te eten haar tegemoet – pre-

cies dezelfde geluiden en geuren als waaraan ze gewend is door haar wekelijkse bezoeken. De markt is tochtig en sommige restaurantjes bieden hun clientèle dekentjes aan om over hun schouders of schoot te draperen onder het eten. Er hangen slingers met lichtjes aan het hoge plafond, waardoor het zelfs in de lente nog voelt als een kerstmarkt.

Hope en Rosemary drinken hun koffie en kletsen. Hope vertelt trots over haar kleindochter Aiesha en haar dochter Jamila – als altijd druk met werken. Rosemary mag graag terugdenken aan toen Jamila, haar petekind, slaagde voor haar studie geneeskunde. Ze had haar een bos bloemen gestuurd, met op het kaartje: *Lieve dokter...*

Hope en Rosemary halen herinneringen op aan de tijd dat ze samen in de bibliotheek werkten, zoals elke week.

‘Weet je nog toen Robert eindelijk de moed had verzameld om je voor het eerst mee uit te vragen?’ vraagt Rosemary met een glimlach. Hopes man Robert was buschauffeur voor hij een paar jaar geleden met pensioen ging, en toen ze allebei nog jong waren, kwam hij na zijn dienst een paar keer per week in de bibliotheek om gretige blikken te werpen op Hopes zandloperfiguur.

‘Hij deed er anders lang genoeg over,’ zegt Hope. ‘Ik zal nooit vergeten dat jij altijd een ladder op schoot om boeken op hun plek te zetten als hij er was, zodat hij wel met me móést praten.’

De twee vrouwen lachen samen en genieten allebei van dit deel van de week. Maar inmiddels doen Rosemary’s voeten pijn en wil ze weer naar huis.

‘Volgende week zelfde tijd?’ vraagt Rosemary bij het afscheid, en als ze haar vriendin omhelst, realiseert ze zich dat Hope nu met haar achtenzestig jaar ook een oude vrouw is. Ze drukt haar iets steviger tegen zich aan; wat Rosemary betreft blijft ze altijd dat vrolijke jonge ding dat op haar achttiende bij de bibliotheek kwam werken en dat Rosemary onder haar hoede had genomen.

‘Volgende week zelfde tijd,’ beaamt Hope, en ze zwaait nog

even voor ze de hoek omslaat en Aiesha van school gaat halen (haar favoriete moment van de dag).

Rosemary loopt langs de rijen bij de bushaltes en steekt het kruispunt over met op de hoek de oude bioscoop, die de namen van de films die er deze week draaien met witte letters op een zwarte achtergrond vermeldt. Ertegenover ligt een groot plein, waar oude mannen op stoeltjes zitten te roken terwijl pubers om hen heen skateboarden.

Verder van het station gaan de winkels over in rijtjeshuizen en appartementengebouwen. Uiteindelijk komt ze bij Hootananny, de gammele pub die beroemd is om de livemuziek. De geur van marihuana drijft vanaf de houten bankjes voor de pub, waar groepjes mensen biertjes drinken en roken. Hier slaat ze links af en volgt de straat om de rand van het park, in de richting van het flatgebouw waar ze woont.

De lift, vaak kapot, doet het tot haar opluchting.

Rosemary woont al bijna haar hele leven in de flat. Ze is er met haar man George in getrokken toen deze buurt net opgeleverd was en zij net getrouwd waren. Via de voordeur loop je meteen de zitkamer in, waar het opvallendste meubelstuk de boekenkast is die de hele muur aan de rechterkant in beslag neemt.

In de aangrenzende keuken passen een tafel met twee stoelen en een tv, die op de wasmachine is gezet. Als Rosemary haar boodschappen heeft uitgepakt, loopt ze de zitkamer door, doet de deuren open en stapt haar balkon op. Haar donkerblauwe badpak hangt als een vlag aan de waslijn. Er staan hier ook planten: gewoon een paar potjes met lavendel, niks gek – dat zou niet bij haar passen. Vanaf hier kan Rosemary Brockwell Park voor zich uitgestrekt zien liggen. Hier is ze ver weg van het lawaai en al die mensen op Electric Avenue.

De lente is aan het uitbotten en het park draagt een frisse groene jas. Ze ziet bomen, tennisbanen, een tuin en een heuveltje met een oud gebouw erop dat ooit een landhuis was en nu wordt gebruikt voor evenementen. En er worden ijsjes en

snacks verkocht aan kinderen met plakvingertjes. Er lopen twee spoorbanen om het park heen: de echte, die dwars door Zuid-Londen loopt, en een miniatuurversie, die alleen in de zomer in gebruik is en alleen heel kleine kinderen vervoert. De zon gaat net onder, en Rosemary ziet mensen hun wandelingetje na het werk maken, genietend van het feit dat de dagen langer worden. Hardlopers rennen weer de heuvel op en af. En aan de rand van het park, vlak bij haar balkon, slaat een laag gebouw van rode bakstenen zijn armen om een perfecte blauwe rechthoek. Het zwembad is gestreept door de touwen die het in banen verdelen en ze ziet handdoeken langs de rand liggen. Zwemmers drijven als bloemblaadjes op het water. Het is een plek die ze goed kent. Het is het zwembad. Haar zwembad.

2

Elke ochtend komt Kate op weg naar haar werk onbekende gezichten tegen die op hun bus staan te wachten of uit huizen in hun geparkeerde auto's schieten. Maar er zitten ook vertrouwde gezichten tussen. Die ziet ze elke dag; hun veranderende kleding en kapsels zijn als het veranderende weer en markeren het verstrijken van de tijd.

In de winkelstraat passeert ze een heel lange blonde man met een hoog voorhoofd, die een zwartleren jasje draagt, wat voor weer het ook is. Het punt van de straat waarop ze hem tegenkomt, is afhankelijk van haar vertrektijd, op tijd of aan de late kant. Als ze hem aan het begin van de straat tegenkomt, weet ze dat ze nog tijd heeft om een kop koffie te gaan halen. Komt ze hem aan het eind pas tegen, dan begint ze half te rennen.

Dan is er nog de jonge vrouw met het donkere haar en een levendig gezicht, die meeknikt met haar muziek en soms zelfs meezingt. Vaak loopt een jongeman met haar mee op Doc Martens. Als hij erbij is, hangt ze haar koptelefoon om haar nek en praat ze met hem, haar arm in de zijne gehaakt. Vandaag is ze alleen.

Als ze elkaar passeren wil Kate bijna knikken, maar dan bedenkt ze dat ze deze vrouw helemaal niet kent. Ze weet niet hoe ze heet of waar ze elke ochtend in tegenovergestelde richting naar op weg is. Ze hebben elkaar nog nooit gesproken, en toch is haar gezicht Kate even vertrouwd als de H&M, de bioscoop en de markt, die ook in deze straat te vinden zijn. Ze is net zo goed een onderdeel van Brixton als de stenen waar de wijk mee is gebouwd.

Er trekken plotseling wolken over en het begint te regenen. Kate vervloekt zichzelf: ze heeft haar paraplu thuis laten liggen. Al snel raakt ze doorweekt in de bui en drijfnat komt ze aan bij de *Brixton Chronicle*. Als ze daar binnenloopt, komt ze Jay, de fotograaf van de krant, op de trap tegen. Hij glimlacht, zijn mond omlijst door zijn rossige baard, zijn krullen een woest aureool om zijn hoofd. Hij is lang en breed, maar met een zacht randje. Ze hebben niet veel samengewerkt, maar ze begroeten elkaar elke ochtend en knikken of zwaaien als ze elkaar ergens in Brixton tegenkomen. Hij lijkt altijd te lachen, en zelfs op haar allerslechtste dagen ontlokt hij ook haar een glimlach, ook al werkt haar mond niet mee en zie je er dus niets van.

‘Goeiemorgen!’ zegt hij terwijl ze zich langs elkaar wurmen op de trap. Hij heeft een vet Zuid-Londens accent.

‘Mogguh. Ga je alweer op pad?’

‘Ja, heb een opdracht.’ Hij gebaart naar de camera op zijn rug. ‘Voor een recensie. Er zit een nieuw restaurant op de plek van een oude pub. Mijn vader zei dat hij zich nog kon herinneren dat hij daar weleens een biertje dronk, toen hij zo oud was als ik.’

‘Oké, nou, tot later dan,’ antwoordt Kate. ‘En vergeet je...’

Voor ze haar zin afmaakt, gebaart hij naar de paraplu die aan zijn rugzak hangt.

Ze knikt en loopt de trap op naar kantoor.

‘Zo, heb je gezwommen?’ vraagt haar redacteur terwijl ze haar natte jas over haar stoel hangt.

Phil Harris is een man met wiens lichaam niet echt vriendelijk is omgesprongen. Zijn wangen hebben permanent een paarsige kleur, dezelfde kleur als de wijn die hij elke avond samen met zijn vrouw, of, zo wordt gefluisterd, Niet Zijn Vrouw, in de kroeg achteroverslaat. Je ziet de biefstuk en frites als een zwemband om zijn middel zitten, eentje die zijn einde wordt in plaats van hem te redden. Hij is niet rijk – hij heeft nooit een baan bij een nationale krant kunnen bemachtigen – maar hij bezuinigt niet op zijn eten en drinken.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, ik werd overvallen door de regen. Ik kan helemaal niet zwemmen.’

Dat is een leugen. Ze kan best zwemmen. Als ze per ongeluk in een zwembad zou vallen, zou ze heus wel aan de kant komen. Ze snapt het basisprincipe van wat je met je armen en benen moet doen om te blijven drijven. Ze heeft alleen al niet meer gezwommen sinds ze een tiener was. Ze hadden zwemles met school, maar zodra ze ermee kon nokken, deed ze dat. Dat gebeurde rond de puberteit, toen meisjes een lichaam kregen dat aanvoelde als ongemakkelijke kleren waar ze snel weer uit wilden. Ze herinnert zich die transformatie nog goed: het giechelende troepje ging stilletjes aan de rand van het bad hangen, hun armen om zichzelf heen geslagen om hun perfecte, gehate lijven beschaamd te verbergen.

‘Dat kon dan weleens een probleempje worden,’ zegt Phil. ‘We hebben een klus voor je bij het zwembad. Het is natuurlijk niet per se nodig dat je gaat zwemmen, maar dat zou wel helpen om wat dieper in het verhaal te duiken, te begrijpen waar alle commotie precies over gaat..’

Kate proeft chloor en de angst om halfnaakt voor haar klasgenoten te moeten verschijnen. Zonder verdere uitleg gooit Phil haar een dubbelgevouwen flyer toe over de stapel boeken die de scheidslijn vormt tussen hun bureaus. Hij belandt op haar toetsenbord. Voorop staat een zwart-witfoto van een openluchtbad, met een hoge springplank en een man midden in zijn sprong, zijn armen gespreid als de vleugels van een zwaluw. Binnenin staat een kleurenfoto van wat, naar Kate aanneemt, het zwembad van nu is: helderblauw water en kinderen die met hun armen aan de rand van het bad hangen en heftig schoppen met hun benen.

Red ons zwembad, staat er met grote, handgeschreven letters op het flyertje. Ze leest de tekst:

Ons zwembad, open sinds 1937, wordt bedreigd. De gemeente heeft het over problematische financiering en een bod van

een projectontwikkelaar, Paradise Living. Ze willen van ons geliefde zwembad een besloten sportschool maken. Pikken wij dat? Als jij denkt dat je een bijdrage kunt leveren aan onze campagne, spreek dan het personeel van het Brockwell Lido aan.

De zwemmers van het Brockwell Lido, staat er als ondertekening in een keurig handschrift. Geklungel met een schaar en een kopieerapparaat, vindt Kate. En daar zit ze niet ver naast.

‘Wil je dat ik hierover schrijf?’ vraagt Kate.

*Kate schrijft momenteel bij de *Brixton Chronicle* over vermiste huisdieren, geplande wegwerkzaamheden en gemeenteverordeningen. Stukjes die achter in de krant staan, maar niet helemaal achteraan, bij de sport. Het zijn de stukjes die geen mens leest. Geen stukjes die ze aan haar leraren op haar opleiding journalistiek zou willen laten lezen. Haar moeder stopt ze nog steeds in een plakboek, maar dat maakt het alleen maar erger.*

‘Als je straks beroemd bent, ben je blij dat ik dit allemaal bewaard heb,’ zegt ze dan, en dan zakt Kate alleen nog maar dieper weg in de schaamte die ze draagt als een dikke jas.

‘Ja,’ zegt Phil, ‘ik denk dat hier iets goeds in zit. Wist jij dat Paradise Living al vier appartementengebouwen heeft neergezet in Brixton? Die gaan voor miljoenen van de hand. Ze denken dat ze die appartementen voor nog meer geld kunnen verkopen als ze de bewoners het lidmaatschap van een besloten sportschool in het Brockwell Lido kunnen bieden.’

Hij kijkt Kate aan.

‘Jij zei dat je een verhaal wilde,’ zegt hij. ‘Hier heb je het.’

*Verhalen waren Kates vrienden voor ze met mensen leerde omgaan. Ze ploos ze uit, verstopte zich ertussen in de bibliotheek en dook in de bladzijden. Ze plooidde zich in de vorm van Hermione Granger of George van *De Vijf* of Catherine Morland uit *De abdij van Northanger* en deed dan een poosje alsof zij hen was. Toen ze naar de middelbare school ging, waren de*

karakters die ze tegenkwam in haar boeken haar vrienden. Ze zat met hen in de bieb, waar ze stiekem haar boterhammen at achter de kaften, zodat de bibliothecaresse het niet zou zien. (De bibliothecaresse zag het heus wel, maar deed of haar neus bloedde.)

En nu vertelt ze de verhalen van andere mensen. Zelfs al is het maar een interview over hun verdwenen kat, dan nog vindt Kate het interessant. Vaak zijn mensen verbaasd over de vragen die ze hun stelt: ‘Wat is uw eerste herinnering aan Smudge?’ ‘Hoe anders had uw leven eruitgezien als u Milo nooit had gehad?’ ‘Als Bailey kon praten en maar één zin kon zeggen, waar zou die dan over gaan, denkt u?’

Meestal werden haar interviews teruggesnoeid tot de kale informatie – ‘Smudge, drie jaar oude rode kater van de familie Oliver, vermist sinds 3 september. Beloning voor de vinder.’ – maar ze bewaart de verhalen in haar hoofd en bladert erdoor als door een geliefd oud boek.

Dit verhaal is als een bal die de redacteur haar toegoit, en ze is niet van plan hem te laten vallen.

3

Een zwembad ziet er verloren uit zonder zwemmers. Het is nog vroeg en de badmeester is slaperig en stilletjes bezig het afdekzeil op te rollen. Vanaf haar plek op het balkon ziet Rosemary de mist van het wateroppervlak opstijgen alsof het water een levend, ademend wezen is. De hemel mag dan blauw zijn, de lucht is nog steeds behoorlijk fris. Ze slaat haar handen om haar kom met havermoutpap en ziet dat de badmeester wegduikt in zijn fleecjack en snel weer naar binnen loopt als zijn taak erop zit en het water toegankelijk is.

Het blijft stil, tot er een paar wilde eenden aan komen vliegen, die stuivend op het water landen. Ze hebben het hele bad voor zichzelf. Rosemary mag 's ochtends graag naar ze kijken, naar die twee vogels die genieten van het lege zwembad terwijl de zon als confetti over het water wordt gestrooid.

Uiteindelijk komen de eerste zwemmers. Ze zijn stil, deels omdat ze nog niet helemaal wakker zijn en deels uit respect voor de stilte en de eenden. Ze kennen de eenden goed en zwemmen om ze heen tot het paar besluit dat het tijd is om te vertrekken en over het water rennen, om dan op te stijgen en over de muren van het zwembad te vliegen.

De badmeester bekijkt het zwembad vanaf zijn hoge stoel als een tennisscheidsrechter op zijn troon. Het kijken naar heen en weer zwemmende mensen is zijn ochtendmeditatie, net als die van Rosemary. Ze eet haar havermout op, gaat naar binnen en pakt haar zwemtas van de stoel bij de deur.

Rosemary is elke ochtend om zeven uur bij het zwembad. Eenmaal omgekleed duwt ze de deur van het kleedhokje open

en stapt de kou in. Als ze kon, zou ze dan rennen. In plaats daarvan loopt ze naar de rand, waar haar voeten een minuut of drie later arriveren dan haar gedachten. Haar lichaam is niet zo sterk als haar wil: ouder worden heeft haar gedwongen geduldig te zijn.

Als ze naar de ladder gaat, kijkt ze naar de andere zwemmers: een bad vol armen die de waterspiegel doorklieven. Alleen de schoolslagzwemmers hebben een gezicht.

Terwijl ze zich van de ladder laat zakken, voelt Rosemary zich als een boom in de wind. Haar takken kraken. Ze laat los en wordt door het water opgenomen. Ze laat de kou haar omringen en went eerst aan de temperatuur voor ze zich van de kant duwt. Ze begint met regelmatige slagen te zwemmen, dwars door de mist. Ze kan het diepe nog niet zien, maar weet dat ze daar uitkomt als ze maar doortrappelt. Rosemary is zesentachtig, maar in het water is ze leeftijdloos.

Rosemary woont al haar hele leven in Brixton. Zelfs in de oorlog was ze een van de weinige kinderen die er bleef. Los van de keren dat de brandweer het water uit het bad nodig had om brandjes in de buurt te blussen is het zwembad altijd open, en ze komt zwemmen als ze maar even kan. Eerst voelde ze zich schuldig, omdat zij in het water lag terwijl haar vader en zijn vrienden vochten in de oorlog. Het was soms weleens kantje boord, als de bommen 's nachts op het park vielen, vlak achter het zwembad, en op Dulwich Road, de weg langs het park. Ze herinnert zich nog dat ze de dag na de inslagen naar het park ging en families met wezenloze gezichten door het puin zag lopen terwijl hun burens hen hielpen om nog wat spullen uit hun verwoeste huizen te redden.

Maar ondanks dat alles was het zwembad er nog. En naarmate de maanden voorbijgingen, was het onmogelijk om de hele tijd somber te blijven; het was net zoiets als een dag in je nette kleren moeten zitten: uiteindelijk werd ze onrustig en begon ze aan haar blouse te trekken en met haar schoenen te sloffen en moest ze weer tiener zijn. In die jaren was het rustig in het

zwembad. De kinderen uit Brixton waren geëvacueerd naar het veilige platteland, en aangezien de mannen aan het front zaten en de vrouwen aan het werk waren, was het moeilijk om aan badmeesters te komen. Dus ze had het koele blauwe water vaak voor zichzelf.

Aan de andere kant van de muur om het zwembad hoort ze een bus weggrijden bij de halte. Er klinkt ook lawaai van een trein die even inhoudt bij Herne Hill voor hij de bocht neemt naar Loughborough Junction. Rosemary's leven kreeg vorm tussen die namen. De namen van de heuvels: Tulse Hill, Brixton Hill, Streatham Hill, Herne Hill. Dan de 'dorpen': Dulwich, West Norwood, Tooting. Ze smaken even vertrouwd als tandpasta. Ze herkent de nummers van de buslijnen aan hun vorm en de straatnamen aan hun klank: App-ach, Strad-ella, Dal-keith, Holling-bourne, Tal-ma.

Ze kende vroeger ook alle winkelpuien, maar die zijn tegenwoordig een stuk lastiger te onthouden. Ze denkt weleens dat iemand haar probeert te bedotten. Telkens als een zaak die haar vertrouwd is, wordt vervangen door iets onbekends, moet ze hem doorhalen op de plattegrond in haar hoofd en vervangen door het nieuwe makelaarskantoor of de nieuwe koffiezaak. Als ze deze plekken niet meer kent, zou ze verloren zijn in een stad die de hare niet meer is. Als ze alle nummers en namen en straten die ze in haar hoofd heeft opgeslagen zou laten gaan, zou ze misschien iets zinnigs kunnen leren, een nieuwe taal, of breien of zo. Breien zou in de winter zonder meer nuttig zijn.

Rosemary zwemt in een regelmatige schoolslag en gaat steeds kopje-onder, zodat haar oren zich vullen met zwemwater. Ze ziet haar vingers voor zich uit verrimpelen, hoewel ze niet zeker weet of het door het water komt of door haar leeftijd. Haar rimpels verbazen haar steeds weer. Jonge meiden hebben geen rimpels. Ze is een jong meisje dat in de vroege ochtend zwemt onder het waakzame oog van de grote oude klok en de badmeester, die met zijn scheidsrechtersfluitje zit te spelen. Ze zwemt voor ze naar haar werk in de bibliotheek gaat; ze moet

zich snel omkleden, wil ze nog op tijd komen. Haar haar zal nog druipen als ze straks tussen de boekenplanken op en neer loopt.

‘Heb je het Kanaal al overgezwommen, Rosy?’ zal George vragen als ze straks thuiskomt.

‘Ik werk eraan.’

Maar de bibliotheek is inmiddels gesloten en George is er niet meer. Ze stopt in het ondiepe en leunt even tegen de rand voor ze langzaam de ladder op gaat. Ze probeert zich dit zwembad voor te stellen als een besloten sportschool, en hoewel ze net gewend was aan het koude water, huivert ze van de gedachte. Als ze uit het bad stapt, is ze niet meer jong en wordt ze zich pijnlijk bewust van haar knieën. Toen ze jong was, viel het haar nooit op dat ze die had; net als haar gratis busabonnement is dit een deel van haar leven waar ze inmiddels een bloedhekel aan heeft. Ze betaalt nog steeds voor een kaartje in de bus, uit principe.

4

Kates wandeling van het werk naar huis voert haar door de woonwijken die om de winkelstraat zijn gebouwd. Zo nu en dan kijkt ze op naar de gebouwen, of de straten in, of door de ramen van huizen en appartementen, en dan verzint ze welke verhalen zich daarbinnen afspelen.

Er zit een gezin aan het avondeten in hun voorkamer. De gloed van de televisie flitst over hun gezichten en toont hun verbazing, verdriet en verveling. Een jong meisje staat te oefenen op een tweedehands viool, en het verrassende geluid van Bach drijft van de vijfde verdieping van een torenflat naar buiten.

Op de verdieping onder de violiste deelt een stelletje een joint op hun balkon. Ze zijn volledig gekleed, maar hun voeten zijn bloot en raken elkaar bijna, net als de rest van hun lichaam. De zoetige geur is het eerste wat de vrouw in de flat ernaast opmerkt als ze thuiskomt van haar werk. Ze gooit haar balkondeur open, legt haar jas op de bank en gaat daarbovenop liggen, rustig ademend.

In de keuken van een flat op de begane grond nuttigt een ouder stel hun avondmaaltijd. Ze zitten naast elkaar en kijken uit het raam naar een vos die zijn weg zoekt door de gemeenschappelijke tuin. Als ze klaar zijn met eten houden ze onder de tafel elkaars hand vast.

In een groot herenhuis hebben de leden van het gezin zich ieder in hun eigen kamer teruggetrokken, soevereine staten onder dezelfde vlag. In het huis ernaast zijn twee meisjes zich aan het verkleden, eentje als een prinses en het andere als Spi-

derman. De prinses en Spiderman geven elkaar een hand en springen op en neer op het bed.

Achter sommige ramen gaan droevige verhalen schuil, achter andere bevinden zich vrolijkheid en liefde, misschien niet opvallend of flitsend, maar stillletjes en zacht in een kamer liggend, als vloerbedekking.

Terwijl Kate doorloopt, stelt ze zich voor dat ergens in de stad iemand zoals zij alleen in zijn kamer zit en pindakaas eet, zó uit de pot. Ze vraagt zich af of die onbekenden haar zouden begrijpen als ze hun zou vertellen wat ze haar eigen familie niet kan vertellen: dat ze soms niet eens uit bed wil komen en dat ze vergeten is hoe het ook alweer voelt om gelukkig te zijn.

Niet dat ze ooit aan iemand zou toegeven dat ze eenzaam is, natuurlijk. Je hoort niet eenzaam te zijn als je in de twintig bent. Dit is de tijd om vriendschappen voor het leven te sluiten, de tijd voor ongeschikte vriendjes, roekeloze vakanties waarin je shots uit elkaars navel drinkt en een supertijd hebt. Ze ziet op Facebook dat mensen hun verjaardagen vieren en uitgaan, en het lijkt erop dat iedereen het inderdaad hartstikke leuk heeft. Ze spatten stralend van haar telefoonschermje af. Het is alsof het hele leven al is opgediend aan anderen en er geen kruimel meer over is voor haar. Althans zo voelt het. Ze zegt nooit tegen iemand dat ze zich vaak zo'n treurige, morsige teddybeer voelt die je weleens onder een bankje in de metro ziet liggen. Ze zou zo graag willen dat iemand haar oppakte en mee naar huis nam.

Kate woont in een huis dat ze deelt met vier anderen: twee studenten en twee mensen die iets doen, maar wat, dat weet ze niet precies. Ze komen op allerlei tijdstippen thuis en doen de deur van hun slaapkamers dicht, en af en toe komt ze eens iemand tegen op weg naar de (enige) badkamer. Het zijn mensen die ze heeft horen kreunen tijdens hun vurige seks (dunne muurtjes) en wier schaamhaar ze uit het doucheputje heeft moeten vissen; waar ze vandaan kwamen voor ze hier in huis trokken, dat weet ze niet, en ze heeft ook geen idee wat hun

lievelingsfilms zijn. Ze weet helemaal niets over hen.

En zij weten al helemaal niets over haar. Maar ja, wat valt er ook te weten? Broers of zussen? Ja, een oudere zus, Erin. Ouders: een moeder, een stiefvader en een vader die op Antigua woont met zijn vriendin en die alleen bij speciale gelegenheden belt (verjaardagen, kerst en diploma-uitreikingen).

‘Van harte gefeliciteerd, K.’

‘Bedankt, pap. Nog steeds zonnig daar?’

‘Zeker weten. Daar nog steeds regen?’

‘Zeker weten.’

‘Ik mis je.’

‘Oké, dag pap.’

‘Dag, Kate.’

Kate en Erin groeiden op in een buitenwijk van Bristol, bij hun moeder en stiefvader Brian. Hun moeder werkte bij een kunstenaarscollectief, ging altijd gekleed in bontgekleurde dingen en vertelde graag moppen. Brian was altijd een stuk stiller. Hij was een academicus, gespecialiseerd in een bepaald deel van de middeleeuwse geschiedenis, maar welk deel, dat kon Kate nooit onthouden. Hij droeg dikke wollen truien en een rond brilletje. Hij vond het heel amusant toen Erin hem vertelde dat dat soort brillen in waren onder haar klasgenoten. Brian was bij hen komen wonen toen Kate zeven was en ze te jong was om vragen te stellen; haar leven overkwam haar toen nog, ze had geen idee dat ze er zelf ook iets over te zeggen had. Erin, zes jaar ouder, was een stuk meer op haar hoede, als een kat die met een grote boog om het bezoek heen loopt en bij elke onverhoedse beweging onder de bank schiet. Maar in de loop der tijd hadden ze met zijn vieren een prettig ritme gevonden. Ieder had zijn eigen rol en speelde die rol met verve: Kates moeder nam hen mee naar nieuwe galeries en vroeg hun wat ze van de schilderijen vonden, hoe ze zich erbij voelden. Brian las hardop voor uit de krant, bood aan bij hun huiswerk te helpen en gaf Erin af en toe wat geld zodat ze uit kon met vriendinnen.

Kate en Erin hadden ook ieder een rol: Kate was het verlegen jongere zusje, de boekenwurm, en Erin was wat afstandelijker, speelde de baas over Kate en gaf haar af en toe wat genegenheid, zoals je een hond die braaf is een koekje geeft. Op Kates eerste schooldag op de middelbare school liet haar zus haar zien hoe lang de rok van je uniform moest zijn en hoeveel strepen je das moest hebben om er niet uit te zien als een nerd, maar ook niet als een onruststoker.

Kate bleef in Bristol studeren, deels omdat het goedkoper was om thuis te blijven wonen, maar ook omdat ze nog niet weg wilde. Na haar bachelor vertrok ze naar Londen voor een master journalistiek en kreeg vervolgens haar baan bij de regionale krant in Brixton.

Toen ze naar Londen verhuisde, dacht Kate dat ze als vanzelf heel veel mensen zou leren kennen. Maar ze is hier nu al twee jaar en het is nog steeds niet gebeurd. De enige mensen in haar leven zijn haar huisgenoten, die stapels afwas als Jenga-torens in de keuken laten staan en die zwarte schimmel prima decoratie voor een badkamer vinden.

Haar vrienden uit Bristol wonen nog daar en willen nooit naar Londen komen. Ze zeggen dat ze het fijn vinden om ergens te wonen waar ze iedereen kennen en dat je in Bristol ook prima een avondje kan stappen. Ze vinden Londen duur en zien er het nut niet van in. Dat het duur is klopt, maar Kate kan het zich niet veroorloven om steeds weer terug naar Bristol te gaan. Ze is er ongeveer een jaar geleden mee gestopt. Niemand lijkt het te merken, en haar vrienden uit Bristol heeft ze sindsdien niet meer gesproken.

Kates eenzaamheid voelt soms als buikpijn, soms als een zeurend gevoel achter haar ogen of een gewicht waardoor haar armen en benen te zwaar voor haar lijf lijken. Als ze met de metro moet, leest ze graag een *Time Out* en fantaseert dan over de dingen die ze graag zou doen: misschien speeddaten in Shoreditch, of dansen in een silent disco op het dak van een of ander gebouw in de City, of leren hoe je een broek moet haken

in een cocktailbar waar ze ook retrofeestjes organiseren. Maar dan bedenkt ze dat je bij het speeddaten dertig wildvreemde mannen steeds opnieuw moet vertellen hoe je heet en wat je doet, en dat een silent disco lang niet zo leuk is in je eentje, en dat je toch nooit een gehaakte broek aan gaat trekken.

Dus in plaats daarvan gaat ze na het werk altijd meteen naar huis, tenzij ze echt niets meer in haar ijskast heeft staan. In dat geval loopt ze even snel de supermarkt in voor haar favoriete kant-en-klaarmaaltijd en welke wijn ook maar in de aanbieding is. Dan komt ze thuis, wacht drie minuten tot haar eten uit de magnetron komt en sluit zich vervolgens op in haar slaapkamer.

Die kamer is niet groot, maar groot genoeg voor een tweepersoonsbed en een klein bureautje. Ze heeft geen boekenkast, dus liggen tegen een van de muren gevaarlijk overhellende stapels boeken. Op haar bureau staat een laptop en een armzalige potplant die haar moeder voor haar kocht toen ze hierin trok. *Zo kan ik toch een beetje bij je zijn*, staat er op het bij-vormige kaartje dat nog steeds aan de pot vastzit.

Enmaal binnen trekt ze de wijn open en gaat op bed zitten kijken naar documentaires met titels als *De jongen die zijn eigen arm af wil snijden*. En ze huilt, want vreemd genoeg weet ze precies hoe het voelt om uit je eigen lichaam te willen kruipen, of, als dat niet lukt, het in stukken te snijden en weg te kunnen drijven. Maar dat komt misschien door de wijn. Elke avond drinkt ze een glas te veel, omdat haar hoofd dan wattig aanvoelt, wat beter is dan zich bewust zijn van de angst op haar schouder of de wolk boven haar hoofd.

Ze blijft tot laat op, starend naar de gloed van haar laptop-scherf in de hoop daar wat troost te vinden, zich verbonden te voelen met mensen wier gezichten ook door hun computers worden bijgelicht. Als ze te moe is van het zoeken, klapt ze hem dicht en zet hem naast haar bed neer. Soms blijft ze huilen en wordt het kussen nat om haar gezicht. Ze probeert stil te blijven, zodat haar huisgenoten haar niet horen, maar soms moet

ze naar lucht happen alsof ze verdrinkt. Als ze dan zo hardop huilt, vraagt ze zich af of het niet ook is omdat ze ergens hoopt dat iemand haar hoort, dat er iemand aanklopt en haar vastpakt en zegt dat het allemaal wel goed komt. Maar dat gebeurt nooit. Als de tranen op zijn, ligt ze met wijd open ogen in het donker te staren en voelt ze zich helemaal verdoofd. Tot ze uiteindelijk in slaap valt.